

ἀντιτάξωσιν ἡμῖν· ἂν διήλθομεν διὰ τοῦ κομήτου τοῦ Γαμβάρ, διατί δὲν εἶδομεν αὐτόν προηγουμένως; Αἰτία τούτου εἶναι διότι τὰς προηγουμένας ἡμέρας ἦτο τὴν ἡμέραν καὶ οὐχὶ τὴν νύκτα ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα. Ἐκτὸς τούτου μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας ὁ Κ. Πόξων (Pogson) παρατήρησε κομήτην οὕτινος ἡ ταυτότης μετὰ τοῦ τοῦ Γαμβάρ εἶναι ἀναμφισβήτητος.

Τὴν 27ην Νοεμβρίου τοῦ 1873 παρεφύλαττον ἀστέρας τινὰς τῆς πλουσίας σωρείας τοῦ λήξαντος ἔτους, τοὺς παρεπομένους τῷ κομήτῃ Γαμβάρ, ἀλλὰ δὲν ἐφάνησαν ὡς καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος. Ἐν τούτοις τὴν νύκτα τῆς 10ης τοῦ αὐτοῦ μηνὸς 9βρίου ἀνεκαλύφθη κομήτης ὑπὸ τοῦ Κ. Coggia ἐν τῷ ἀστεροσκοπεῖῳ τῆς Μασσαλίας· ἡ ὁμοιότης τοῦ ἀστέρος τούτου πρὸς τὸν κομήτην τοῦ 1818 εἶναι ἀναμφισβήτητος, καὶ ἠδυνήθησαν ἤδη νὰ προσδιορίσωσιν ὡς ἔγγιστα τὰ στοιχεῖα αὐτοῦ. Ὑπελόγισαν δὲ ὅτι κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ λήξαντος 9βρίου ἢ τὰς πρώτας τοῦ Δεκεμβρίου ἡ γῆ ἤθελε προσεγγίσει μεγάλως πρὸς τὸν κομήτην τοῦτον, καὶ μάλιστα ὅτι ἦτο πιθανὸν νὰ διέλθωμεν διὰ τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ. Κατὰ τοῦτο ὅμως οὐδεμία ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ βεβαιότης ἐκ προτέρου, διότι ἡ συνάντησις αὕτη ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν γενικῶν διαστάσεων τοῦ ἀστέρος, αἰτινές εἰσιν ἄγνωστοι ἡμῖν. Ὅπωςδήποτε, ἂν συνέβαινεν, ἠθέλομεν γεῖναι θεαταὶ λαμπρᾶς διαβάσεως διαττόντων ἀστέρων.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Ὅτε ὁ Θεὸς ἐπλάσε τὸν ἄνθρωπον καὶ ἔθεσε τὸ γυμνὸν καὶ ἄοπλον τοῦτο ὃν ἐν μέσῳ τοῦ Σύμπαντος οὕτινος ἦτο ὁ μέλλον κυριάρχης, οὐδόλως ὑπὸ ἐξωτερικοῦ τινος φαινομένου καθίστατο δῆλον παρὰ τοῖς λοιποῖς τῆς κτίσεως πλάσμασιν, τὸ μέλλον αὐτοῦ μεγαλεῖον. Ἀδυναμία μᾶλλον καὶ

ἀνικανότης ἐν ὑποδεστέρᾳ θέσει τὸν κατέτασσον. Μὴ δυνάμενος νὰ βυθισθῇ ἐν τοῖς ὕδασιν, ἢ νὰ σχίσῃ μετὰ ταχύτητος τοὺς ἀέρας, δὲν ἦτο ἱκανὸς καὶ νὰ διαφύγῃ τὰς προσβολὰς ἀγρίου θηρίου ὡς τὸ ἄκαρι διὰ τῆς σμικρότητός του, νὰ συλλάβῃ βορᾶν ὡς ἡ ἀλώπηξ, νὰ ἀντιταχθῇ μαχίμως ὡς ὁ λέων, νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς ὡς ἡ δορκὰς, νὰ ὑπερπηδήσῃ τρέχων ἔλη καὶ χαράδρας ὡς ὁ σκίουρος ἢ ῥιπτόμενος ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον καὶ ἀπὸ δάσους εἰς δάσος. Τὸ πῦρ τῆς Μεσημβρίας καὶ τὸ ψῦχος τοῦ Βορρᾶ ἐξέθετον εἰς πάντα κίνδυνον τὸ ἀνυπερέσπιστον ὄν, τρομερὰ τὸ ἠπειλοῦν δυστυχήματα, καὶ ἐν συνόλῳ εἶπεῖν, τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐφαίνετο τεθὲν ἐπὶ τῆς γῆς, ὑπὸ ἀνεξηγήτου καὶ σκληρᾶς ἰδιοτροπίας τῆς τύχης, ἵνα ταχέως ἀφανισθῇ ὑπὸ τῶν ἐπαπειλουσῶν αὐτὸ συμφορῶν. Ἄν τὰ λοιπὰ δημιουργήματα ἐτύγχανον διὰ λόγου πεποικισμένα θὰ ἔλεγον :

« Ὅποιον εἶναι τὸ εὐθραστον αὐτὸ ὃν οὕτινος τὸ ἄνευ τριχώματος δέρμα θὰ καταφλεχθῇ ὑπὸ τῶν πρώτων τοῦ Ἥλιου ἀκτίνων, θὰ διαπερασθῇ ὑπὸ τῆς ἐλαχίστης νυκτίου δρόσου, θὰ ἀφανισθῇ ὑπὸ τοῦ ἀδυνατοτέρου ψύχους; Τὸ στόμα αὐτοῦ μόλις δύναται νὰ καταβιβρώσῃ σάρκας ἐχθρῶν του παυσάντων ἤδη τοῦ ζῆν. Ἡ χεὶρ του στερεῖται ὀπλων ὅπως τοὺς συλλάβῃ ζῶντας καὶ τοὺς διασπαράξῃ. Ὁ ποῦς, γυμνὸς ὡς καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα οὐδόλως πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ ἐστὶ χρήσιμος· τὸν φέρει μόλις, χάλις μικρὸς καὶ βάτος δύνανται νὰ τὸν καταπληγώσωσιν. Ὁ ὀφθαλμὸς του ἔχων τὸ προτέρημα ἴσως εἰς μακρὰς νὰ βυθίξῃ βλέμμα ἀποστάσεις, μετὰ βίας ἀτενίζει τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας του φεῦγον ἔδαφος· ἄλλως τὰ μάλα ἐστὶν ἐλλειπής, τὴν λάμψιν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν τοῦ Ἥλιου ἀκτίνων μόνον δεχόμενος, καὶ εἰς ἐντελῇ μένων σκοτίαν ἅμα ὑπὸ τοῦ νυκτίου σκότους ἐκδιωχθῶσιν ἐκεῖναι. Χάνει ὁλοτελῶς τὸ φῶς ἐν τῇ μᾶλλον κρισίμῳ ὥρᾳ· ἐν τῇ σκοτίᾳ. Ἡ μακρὰ αὐτοῦ κόμη οὔτε ὡς ἔνδυμα οὔτε ὡς ὄπλον ὑπερασπίσεως ἐστὶ χρήσιμος. Ἐξ

ἐναντίας, τὸ ἀπείσιον αὐτὸ κήρυγμα εἰς οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ χρησιμεύσῃ, ἢ ὡς ἐμπόδιον καὶ παγὶς εἰς ἣν ἀενάως δύναται νὰ πέσῃ καὶ νὰ περιπλεχθῇ προσπαθῶν νὰ φύγῃ διὰ μέσου τῶν δασῶν».

«Πιεζόμενος ὑπὸ τῆς πείνης, ὑπὸ τῆς βροχῆς, διωκόμενος ὑπὸ τινος ἐξ ἡμῶν, ποῦ θὰ καταφύγῃ; Ποῦ θὰ ζητήσῃ ἄσυλον; Θὰ κόψῃ καρπὸν ἀπὸ δένδρου πρὸς κατάπαυσιν τῆς πείνης του, θὰ ζητήσῃ καταφύγιον ὑπὸ τοῦ κλάδου δένδρου εὐεργετικοῦ; Ἀλλὰ πῶς τὰ λεπτά καὶ ἀβρὰ αὐτοῦ μέλη θὰ περιλάβωσι τὸν εὐρὺν καὶ σκληρὸν τοῦ δένδρου κορμὸν ὅπως ἀναρριχηθῇ; Ἰδρὼς καὶ αἷμα θὰ περιχύσωσιν αὐτὸν ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῇ τοσοῦτον δι' ἡμᾶς εὐκόλῳ. Ἐν τῷ ὕπνῳ, αἱ πόδες του δὲν θὰ προσκολληθῶσιν ὡς οἱ τοῦ πτηνοῦ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τῆς καταιγίδος πληττομένου κλάδου. Μόλις τολμήσῃ ν' ἀναπαυθῇ καὶ ὁ ἀετὸς, ἀνακαλύπτων αὐτὸν ἐν τῷ φυλλώματι θὰ τὸν κατασπαράξῃ διὰ τοῦ σκληροῦ ῥάμφους του. Ἡ ἄρκτος θ' ἀναρριχηθῇ μέχρις αὐτοῦ ὅπως τὸν φονεύσῃ, καὶ ὁ ἐλέφας διὰ τῆς προδοσκίδος του θὰ τὸν καταφθάσῃ ἐν τῷ ἀνισχύρῳ καταφυγίῳ του· ὁ ὄφις οὐτίνος τὴν ἐπὶ τοῦ δένδρου φωλεάν ἐβλάψε, θὰ συσσωρευθῇ πέριξ του καὶ θὰ καταθραύσῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ φιλοξένου κορμοῦ. Θὰ καταφύγῃ ὑπὸ τὰ ὕδατα; δὲν δύναται νὰ ζήσῃ. Θὰ διαπεράσῃ αὐτὰ ὅπως ζητήσῃ ἄσυλον εἰς ἄλλας ὀχθας; ἡ χελιδὼν πετᾷ ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἡ ἀλκυὼν κατοικεῖ πtyχήν τοῦ κύματος μίαν, ἀλλὰ θὰ χαθῇ αὐτὸς εἰς μικρὰν τοῦ παραλίου ἀπόστασιν, ἂν τὰ θαλάσσια τέρατα δὲν ἐπιμώρησαν αὐτὸν ἤδη, διότι ἐτόλμησε νὰ διαταράξῃ τὰς ὑγρὰς τῶν κατοικίας. Τὰ κράτη τῶν ὑδάτων καὶ τῶν ἀέρων εἰσὶν ἀπροσπέλαστα δι' αὐτόν· καὶ ἐπὶ τῆς ζῆρας ἔτι ἀνίσχυρος δι' ἄμυναν ἢ ἐπίθεσιν, ἀνίκανος πρὸς ἀνέυρεσιν τροφῆς, ἀσθενὲς παίγιον τοῦ μᾶλλον ἀδυνάτου ἐξ ἡμῶν, εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας διὰ νὰ ὑποφέρῃ νὰ τρέμῃ καὶ νὰ ἀποθάνῃ. »

Ἀλλ' ὁ Θεὸς πλάσας τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα αὐτοῦ καὶ ὁμοίωσιν, εὐλογῶν αὐτὸν

εἶπεν: «Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς».

Οὕτω ὁ Θεὸς κηδύκεται. Ὀλίγος διέρεισε χρόνος καὶ τὰ ἰσχυρὰ ἐκεῖνα πλάσματα, τὰ τρομερὰ, ἔρευγον περίφοβα πανταχόθεν· τὸ ἀσθενὲς καὶ γυμνὸν πλάσμα τὰ κατεδίωκεν, κατάρθωσε νὰ τὰ συλλαμβάνῃ καὶ ἐξέτεινε τὰ μηχανουργήματα αὐτοῦ μέχρι τῶν περάτων τοῦ ἀέρος καὶ τῶν ὑδάτων τοῦ Ὠκεανοῦ. Τὸ φονευθὲν πτηνὸν, ὁ καταφαγωθεὶς ἰχθὺς παρείχον αὐτῷ πτερὸν καὶ ἄκανθαν δι' ὧν κατέστησαν ὑποχείριοι οἱ ταχύτατοι τῶν δασῶν κάτοικοι. Φίλος ἀφοσιωμένος, φρουρὸς ἀγρύπνος ὁ κύων πλησίον τοῦ ἐφρούρει καὶ ἐθυσίαζεν ἑαυτὸν διὰ τὸν κύριόν του. Ἡ τίγρις τὸν ἐνέδυσεν διὰ τοῦ δέρματός της, ἡ φορὰς τὸν ἔτρεφε διὰ τοῦ γάλακτος καὶ κρέατός της. Ὁ ταῦρος, ὁ ὄνος, ὁ ἐλέφας ἡ δρομάς, δαμασθέντες ἐσχημάτιζον πέριξ αὐτοῦ ὁμάδα δούλων, ἀμιλλωμένων τίς κάλλιον νὰ ὑπηρετήσῃ αὐτόν. Πᾶσα ἡ ζῶσα φύσις, πάντα τὰ κτίσματα ἐφαίνοντο ὡς τόσοι τεχνῖται ἐπιτήδαιοι, μὴ ἐπιθυμοῦντες ἢ νὰ αἵρωσι τὰ κωλύοντα αὐτὸν ἐμπόδια, νὰ συντέμνωσι τὰς ἀποστάσεις, καὶ νὰ ἀνερευνῶσιν ἐν τῷ κόλπῳ καὶ τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς γῆς πλούτη καὶ ἀπολαύσεις πάντῃ νέας. Ἡ κάμηλος, ὁ ἵππος, ἡ εὐγενὴς αὐτῇ κτῆσις, ἔφερον κατὰ θέλησίν του τὰ βαρύτερα φορτία, τὰς χρησίμους ὕλας, καὶ ἐν ἀνάγκῃ αὐτὸν τὸν ἴδιον μετέφερον ἀπὸ τόπον εἰς τόπον. Ἦδη ὁ χάλις παρείξεν τὸ πῦρ, τὸ θριαμβεῦον κατὰ τῶν χειμῶνων, τὸ ἀποδιῶκον τὴν τῆς νυκτὸς σκοτίαν καὶ μεταβάλλον τὰ ἀχανῆ δάση εἰς εὐφόρους πεδιάδας, τὸ χρησιμοποιοῦν τὸν σίδηρον καὶ τὸν χρυσόν, καὶ μεταποιοῦν τὰ ἐκ τοῦ κόλπου τῆς γῆς ἄχρηστα καὶ ἀκάθαρτα ἐξελθόντα μέταλλα, εἰς πελέκεις, σπάθας, ἄροτρα, καὶ βραδύτερον εἰς νομίσματα παλύτιμα. Ἡ πεύκη κατελθοῦσα, διὰ τῆς θελήσεώς του, ἀπὸ τὰς κορυφὰς καὶ τὰ ὕψη τῶν ὄρεων ἐν τῷ κόλπῳ τῶν θαλασσῶν ἐλάμβανε, διὰ τῆς ἐπιβλέψεώς του, κατοχὴν τοῦ Ὠκεανοῦ

καὶ σχηματίζουσα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ εἶδος γεφυρῶν κινητῶν, συνήνου πᾶν ὅτι διακεχωρισμένον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐφαίνετο, χώρας, γενεάς, φυτὰ, καὶ θησαυροὺς διαφόρους. Κώπη καὶ πηδάλιον ἐξήρασαν ὅπως θέσωσιν εἰς κοινὴν τῶν ἀνθρώπων ἀπόλαυσιν πάντα τὰ πλούτη, καὶ τὰ διάφορα προϊόντα πασῶν τῶν χωρῶν τῆς ὑψηλῆς.

Ὀλιγώτερον τῶν τριάκοντα αἰώνων ἐδέχθησαν ὅπως τελειοποιηθῶσιν αἱ ἀνακλύψεις του. Ἡ ἀνθρώπινος τότε φυλὴ, ἄλλοτε ἀγρία καὶ περιπλανωμένη, ὕψωνε πυραμίδας ὅπως διασώσῃ τὰ λείψανα τοῦ θνητοῦ σώματός της, παρήγεν τὴν Ἰλιάδα καὶ ἐπίστευσεν εἰς Θεόν. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

A. B.

ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΠΛΟΥΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

Πόσοι ἐξ Ὑμῶν, φίλτατοι τοῦ Ὁμήρου ἀναγνώσται, ὑπὸ ἐστίας χειμερινῆς θέρμης, τὴν Ἀφρικὴν κατὰ μῆνα διατρέχοντες, καὶ ἐκ τοῦ δωματίου ὑμῶν τὰς αἰθερίους νοερῶς καταμετρῶντες ἐκτάσεις μετὰ τοῦ πολυμαθοῦς συγγραφέως αὐτῆς, πόσοι δὲν ἡσθάνθητε κλονιζομένας πολλάκις τὰς ποικίλας ὑμῶν ἐντυπώσεις ἐκ μόνης τῆς ιδέας ταύτης, μὴ περὶ ἀπλῆς πρόκειται μυθιστορίας! Ἐν μέσῳ τοσούτων φυσικῶν ἀληθειῶν τῶν ὁποίων τὸ μέλι εἰς τοῦ διηγήματος ἐκείνου, πλούτου ἀληθοῦς ιδεῶν καὶ γνώσεων, τὴν ἀνάγνωσιν ἀρδεύει τις ἀπέναντι τῆς λύσεως τοσούτων φυσικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν προβλημάτων, τὴν ὁποίαν ἐν ἐκείνῃ τῇ βίβλῳ, — ὅπως ἄλλως εἰς ὅλα τοῦ Ἰουλίου Βερν τὰ συγγράμματα, ταμεῖα πολλῶν μήπω λυθέντων ζητημάτων, — τοσοῦτον πρόχειρον ἀπαντᾷ ἕκαστος, ποσάκις ἡ διάνοια ὑμῶν δὲν διεκυσμάνθη μεταξὺ σκέψεων πρὸς ἀλλήλας ἀντιθέτων! Ἄν τοῦτέστι τὸ διήγημα αὐτὸ ἐπὶ ἀληθῶν στηρίζεται γεγονότων, ἢ ἀπλῆς φαντασίας ἦναι ἔργον ἢ ἂν, ἐλλείψει

ὁριστικοῦ, τὸ πιθανὸν τοῦλάχιστον ὑπῆρξεν ἡ βάσις ἐφ' ἧς ὁ εὐφυὴς νοῦς ὠκοδόμησε τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι δὲν συνέβη ἀληθῶς, δύναται μολαταῦτα νὰ συμβῇ! Ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις, ὅλα τὰ ζητήματα ταῦτα, ποσάκις ἄρα, τὸ ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἐγεννήθησαν ἐν ὑμῖν!

Ἴδου ἀκριβῶς μία εἰδησις, εἰς ὅλας τὰς ἀπορίας ταύτας ἀπαντῶσα καὶ ἀμέσως λύουσα τὸ πρόβλημα. Ὁ διάσημος Γάλλος ἀεροναύτης Ποατεβὲν (Poitevin) ἀναχωρεῖ προσεχῶς, — ἀνεχώρησεν ἴσως ἤδη, — ἐκ Γαλλίας, μεταβαίνων εἰς Νεοβόρακον τῆς Ἀμερικῆς, ὅθεν δι' ἀεροσκάτου θέλει ἐπανέλθει εἰς Εὐρώπην. Τρεῖς ἡμέραι ὑπολογίζει ὅτι θέλousi τῷ ἀρκέσει διὰ τὸν ἐναέριον τοῦτον πλοῦν, ἂν οὖριος ἄνεμος τὸν ὠθήσῃ πρὸς τὰ Εὐρωπαϊκὰ παράλια, πρὸς τοῦτο δὲ σκοπεύει νὰ περιμεῖνῃ τοὺς κατὰ τὸ ἔαρ διαρκῶς πολλάκις ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ ὠκεανῷ πρὸς τὴν Εὐρώπην πνέοντας ἀνέμους. Πρὸς τοιαύτην γιγάντειον ἐπιχείρησιν ἐννοεῖται ὅτι ἀπαιτοῦνται καὶ τὰ μέσα ἀνάλογα καὶ γιγάντειον τοῦτέστι σκάφος, ὅπερ θέλει μεταφέρει τοὺς τολμηροὺς ἀεροπόρους — διότι μόνος ὁ Ποατεβὲν δὲν ἐδύνατο νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ ἔργον, ἔχει καὶ ἕνα Κέννεδη καὶ τὴν Σήφην του, — εἰς τὸν ποθητὸν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου λιμένα. Τὸ ἀερόστατον τοῦτο κατεσκευάσθη ἤδη ἐν τῇ Μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ, ἰδοὺ δὲ δλίγαι λεπτομέρειαι ἀφορῶσαι τὴν χωρητικότητά καὶ τ' ἄλλα αὐτοῦ προσόντα.

Τὸ ἀερόστατον, μὲ κάλυμμα ἀδιάβροχον κατὰ τοῦ Ζιφάρ (Giffard) τὸ σύστημα περιβεβλημένον, θέλει ἔχει τεσσαράκοντα μέτρων διάμετρον ἢ περιφέρεια αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἑκατὸν εἴκοσι πέντε μέτρων καὶ ἐξήκοντα πέντε ἑκατοστῶν, ἢ χωρητικότης τριάκοντα τριῶν χιλιάδων καὶ πεντακοσίων κυβικῶν μέτρων, ἢ δ' ἐπιφάνεια αὐτοῦ πέντε χιλιάδων καὶ εἴκοσι ἐξ μέτρων τετραγωνικῶν. Διὰ τοῦ ὑδρογόνου ἀερίου πληρούμενον θέλει δυνηθῇ νὰ φέρῃ μέχρι τριάκοντα πέντε χιλιάδων γραμμῶν βάρος (ὁ ἀναγνώστης ἐνθυμεῖται ἴσως, ὅτι ἡ Βικτω-